Р Е Ш Е Н И Е
№ 2396

гр. София, 10.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 21.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Бранимира Митушева
ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **11522** по описа за **2013** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на А. П. Л., срещу Решение от 23.09.2013г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 107-и състав по НАХД № 584/2013г. С решението се потвърждава наказателно постановление /НП/ № 53162/23.10.2012г. на Началника АНД отдел „Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което за извършено нарушение на чл. 150а, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на касатора е наложено административно наказание „глоба" в размер на 300 /триста/ лева на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, предложение 2, прил. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба се излагат доводи относно неправилността и незаконосъобразността на атакуваното решение на СРС като постановено в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на процесуалните правила на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/. Претендира отмяна на решението, респ. на атакуваното НП.

Ответникът по касационната жалба – отдел „Пътна полиция" към СДВР , не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Прокурорът намира касационната жалба за неоснователна, а решението – за правилно

и законосъобразно.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд /вх. № 45944 от 31.10.2013г./ от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.
Разгледана по същество, касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.
Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 53162/23.10.2012г., което подлежи на съдебен контрол. Видно от датата на съставяне на акта – 12.10.2012г., и датата на издаване на НП – 23.10.2012г., са спазени сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и не е изтекъл срокът на абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.
При постановяване на съдебното си решение Районният съд е събрал и кредитирал като логични и непротиворечиви следните доказателства: свидетелските показания на Т. К. В. – актосъставител, на длъжност „старши полицай" при 08 Районно управление „Полиция" към СДВР, и Г. Ц. И. – свидетел при извършване на нарушението; Заповед № Із – 1745/28.08.2012г. на Министъра на вътрешните работи; административнонаказателна преписка: акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 53162/12.10.2012г., НП № 53162/23.10.2012 и др. Пред настоящата съдебна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал.1 от АПК. Предвид това се счита, че Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на правнорелевантните факти по делото. Касационната инстанция, на основание чл. 220 от АПК, не приема за доказани и установени фактите, изложени от Софийски районен съд.
Административен съд София - град, XIV-и касационен състав, намира, че обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено по следните съображения:
Неправилен е изводът на Районния съд, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. При ангажиране на административнонаказателната отговорност следва да се установи пълно съответствие между фактическата страна и правната квалификация на нарушението. В съставения АУАН е подробно описано деянието и обстоятелствата, при които то е било извършено в изпълнение на разпоредбата на чл. 42, т. 3 - т. 5 от ЗАНН, а именно: „на 12.10.2012г. около 11:10ч. в [населено място], от [улица]в посока към [населено място] П. Л. управлява л.а. „Фолксваген Шаран" с ДК [рег.номер на МПС] – лична собственост, без свидетелство за управление на моторно превозно средство /отнето/, представляващо нарушение на чл. 150 от ЗДвП". Деянието, извършено от Л., в изпълнение на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН е описано в атакуваното НП по следния, несъответен на описанието в акта, начин: „на 12.10.2012г. около 11:10ч. в [населено място], от [улица]в посока към [населено място] П. Л. управлява л.а. „Фолксваген Шаран" с ДК [рег.номер на МПС] – лична собственост, без свидетелство за управление на моторно превозно средство, отнето по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП, представляващо нарушение на чл. 150а от ЗДвП". На първо място, съдът констатира несъответствие в обстоятелствата, при

които е извършено деянието, доколкото налагането на административно наказание по смисъла на чл. 177, ал. 1, т. 2, предложение 2 от ЗДвП обхваща управлението на моторно превозно средство в две хипотези – чл. 171, т. 1 от ЗДвП /„временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач”/ и чл. 171, т. 4 от ЗДвП /изземване на свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи при отнети всички контролни точки и загубена придобита правоспособност/. Законодателят е предвидил при осъществяването на два различни фактически състава да бъде наложено едно и също административно наказание, изпълнено като изискване от административнонаказващия орган с посочване на разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2, предложение 2, прил. 2 от ЗДвП. Началникът на АНД отдел „Пътна полиция” към СДВР е посочил като нарушен чл. 171, т. 4 от ЗДвП, която норма е следвало да посочи и актосъставителят, обобщил единствено в акта – отнето свидетелство за управление на моторно превозно средство. На второ място, старши полицай В. съставя АУАН в съответствие с разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП, различна от посочената от наказващия орган в НП – чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Цитираните норми регламентират различни по характера си задължения на управляващите МПС водачи. Съгласно чл. 150 от ЗДвП „всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач”, определяща задължението на водачите на МПС да бъдат правоспособни. Съгласно специалната норма на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП „за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство”, следователно – регламентира се съответствието на свидетелството на управление като документ, удостоверяващ правоспособността на водача, с категорията на управляваното МПС. На трето място, наказващият орган е посочил в НП номер на акт 412050 от 12.10.2012г., различен от номера на АУАН, приложен в кориците на делото. Вярно е, че върху акта след ръчно изписания номер 53162 е посочен фабричен № 412050, но от същото не може да се установи безпротиворечиво издаденото НП върху кой акт за установяване на административно нарушение се основава.

За пълнота на изложението – настоящата съдебна инстанция, след служебна справка, установи, че към момента на издаване на атакуваното НП – 23.10.2012г., е влязло в сила решение № 5131/28.09.2012г. по адм. дело № 3064/2012г. по описа на Административен съд София-град, с което се отменя наложената на А. П. Л. принудителна административна мярка - изземване на свидетелството за управление на МПС на основание чл. 171, т. 4, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Следователно, при ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора на 23.10.2012г. не е налице една от предпоставките, посочени в санкционната разпоредба на чл. 177, ал. 1, т. 2, предложение 2 от ЗДвП – отнето свидетелство за управление на моторно превозно средство по смисъла на чл. 171, т. 1 или 4 от ЗДвП. В противоречие с чл. 52, ал. 4 от ЗАНН Началника АНД отдел „Пътна полиция” към Столична дирекция на вътрешните работи не е преценил направените при съставянето на акта възражения от страна на Л., което предопределя и незаконосъобразното и необосновано произнасяне по преписката.

Въз основа гореизложеното се установи липсата на съответствие между описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, както и законните

разпоредби, които са били нарушени виновно. Констатираното представлява съществено нарушение на разпоредбите чл. 57, ал. 1, т. 5-7 от ЗАНН - основание за отмяна на издаденото НП, тъй като е възпрепятствана възможността на административнонаказаното лице да осъществи адекватна и ефективна защита на своите права. В НП е посочена разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2, предложение 2, прил. 2 от ЗДвП, предвиждаща административно наказание „глоба" в размер от 100 до 300 лева за водач, който управлява моторно превозно средство при отнето по реда на чл. 171, т. 1 или чл. 171, т. 4 от ЗДвП свидетелство за управление. Санкцията, предвидена от законодателя, се налага при безпротиворечиво установяване кой фактически състав е осъществен неправомерно - чл. 171, т. 1 или 4 от ЗДвП, което в настоящия казус се извежда едва от административнонаказващият орган. В този смисъл наличието на порок, изначално ограничаващ правото на защита на наказаното лице – следствие от различното описание на деянието в акта и НП, е основание за отмяна на последното.

Предвид горепосоченото, настоящата съдебна инстанция счита, че направените от Софийски районен съд изводи не съответстват на действително осъществилата се фактическа обстановка. Районният съдия, потвърждавайки атакуваното НП, е допуснал съществено процесуално нарушение, като не е възпроизвел съдържанието на НП и не е конкретизирал кое от предложенията на чл. 177, ал. 1, т. 2, предложение 2 от ЗДвП действително е осъществено, също – посочил е като нарушена несъществуващата норма на чл. 150, ал. 1 от ЗДвП, различна от цитираните в акта – чл. 150 от ЗДвП, и НП – чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Доколкото са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то касационната жалба следва да бъде уважена като основателна, а постановеното съдебно решение - отменено като незаконосъобразно.

По изложените съображения и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 23.09.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 107-и състав по НАХД № 584/2013г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 53162/23.10.2012г. на Началника АНД отдел „Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи, с което за извършено нарушение на чл. 150а, ал. 1 от Закона за движение по пътищата на А. П. Л. е наложено административно наказание „глоба" в размер на 300 /триста/ лева на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, предложение 2, прил. 2 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ:1.